

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

22 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Președinte – Timofți Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Musteața Toma, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 12 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Musteața Toma XXX, născut la XXX,
originar și domiciliat XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 13.12.18 – 12.04.2019 (prima instanță);
2. 17.05.2019 – 12.06.2019 (instanța de apel);
3. 18.09.2019 – 22.01.2020 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 12 aprilie 2019, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Musteața Toma a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa numită prin prezenta sentință, s-a adăugat integral pedeapsa complementară neexecutată, aplicată prin sentința Judecătoriei Strășeni din 16.03.2017, stabilindu-i o pedeapsă definitivă de 8 luni închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Musteața Toma la data de 12.10.2018 în jurul orelor 21:30, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cunoscând cu certitudine că nu posedă permis de conducere, acționând în mod intenționat, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale și al consecințelor care pot surveni, ignorând astfel pct. 10 sub. 2) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, a condus mijlocul de transport de model „Wolkswagen T4”, cu numărul de înmatriculare XXX pe un drum public din s. Cornești, r-nul Hîncești până la stoparea acestuia de către agenții constatați al INP OGP MAI, pentru verificarea actelor.

Astfel, în procesul verificării actelor, inspectorii au observat că Musteața Toma prezenta semne evidente de aflare în stare de ebrietate. Pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate, precum și naturii ei, conducătorul mijlocului de transport fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate conform art. 438 alin.(2) Cod contravențional, i-a fost propus să fie testat întru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei.

Conform testării alcooscopice „Drager 8510 ro, alcootest 6810” s-a constatat o concentrație de vapori în aerul expirat de 0,31 mg/L, ceea ce depășește maximele admisibile de alcool pentru conducătorii de vehicule. Conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal se atestă stare de ebrietate cu grad avansat, fapt confirmat prin procesul-verbal de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate din 12.10.2018.

Astfel, acțiunile inculpatului Musteața Toma de către organul de urmărire penală au fost încadrate juridic în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal după indicii calificativi: „*conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport*”.

2. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, aceasta a fost atacată cu apel de către:

2.1 Avocatul Afteniei Marin în numele inculpatului Musteața Toma care a solicitat casarea sentinței în partea condamnării inculpatului, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Musteața Toma să fie achitat deoarece fapta nu constituie infracțiune.

În susținerea apelului, a invocat că:

- concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat indicată în învinuire, conform testării alcooscopice „Drager 8510 ro, alcootest 6810”, valoarea constatată este de 0,31 mg/l. Deci, aplicând regulile de prelucrare a rezultatelor, conform regulamentului de măsurare, valoarea concentrației de alcool în aerul expirat ar fi 0,29 mg/l, deoarece eroarea se aplică în favoarea persoanei testate;

- deși inculpatul și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, se constată că fapta comisă nu constituie infracțiune, ci contravenție;

- în cadrul ședinței de judecată, acuzatorul de stat a solicitat a-1 recunoaște vinovat pe Musteața Toma și de a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă în privința ultimului. De asemenea, inculpatul și-a arătat disponibilitatea de a achita amenda;

- fapta comisă de Musteața Toma nu constituie infracțiune, or, concentrația de alcool în aerul expirat în valoare de 0,29 mg/l, conform art. 134/12 Cod penal, gradul este redus și constituie contravenție;

- instanța de judecată nu a ținut cont de posibilitatea de a executa pedepsele separat, deoarece inculpatul în ședința de judecată și-a arătat disponibilitatea de a achita amenda. Pedeapsa cu închisoare fiind prea gravă în acest sens.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2019, s-a respins apelul declarat și s-a menținut sentința fără modificări.

3.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a constatat că, inculpatul Musteața Toma a indicat prin înscris autentic că recunoaște faptele indicate în rechizitoriu și probele administrate la etapa urmăririi penale, nu dorește administrarea de noi probe, solicitând instanței de judecată, judecarea cauzei în baza probelor administrate la etapa urmăririi penale, fiind adevărat faptul că declarația inculpatului conform căreia dânsul a recunoscut integral faptele reținute în rechizitoriu este expresă și neechivocă.

Instanța de apel a reținut faptul că înscrisul făcut de către inculpatul Musteața Toma cuprinde atât recunoașterea faptelor descrise în rechizitoriu, cât și solicitarea acestuia ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar în cele din urmă inculpatul fiind asistat de către avocatul său a precizat că renunță la administrarea de noi probe și este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor sale.

La capitolul dat, instanța de apel a notat că deși apărătorul inculpatului Musteața Toma în cererea de apel a pledat pentru pronunțarea unei sentințe de achitare în privința inculpatului, solicitare care de fapt și de drept este una contradictorie, acesta a menționat în susținerea cererii de apel unele aspecte ce țin de încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și anume că fapta nu constituie o infracțiune, ci contravenție, însă o atare solicitare și argumentare este inadmisibilă la etapa judecării cauzei în instanța de apel în situația în care anume inculpatul fiind asistat de către apărătorul său a recunoscut această încadrare juridică a acțiunilor sale, și cu atât mai mult și forma învinuirii care i-a fost înaintată, iar ca urmare a verificării de către instanța de judecată a probatoriului administrat la materialele cauzei penale, precum și respectării proceduri de administrare a acestor probe, corect, legal și just a conchis că încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului corespunde stării de fapt.

Instanța de apel a reiterat că, la general, alegațiile apărătorului Marin Aftenii la capitolul pronunțării unei sentințe de achitare în privința inculpatului Musteața Toma au doar o tentă formală și convențională, în situația în care nu s-au invocat anume alegații bine determinate ce ar crea dubii privind incorectitudinea calificării juridice a acțiunilor inculpatului, cu atât mai mult că la capitolul dat nu s-au determinat careva contradicții și dubii ce ar pune la îndoială soluția instanței la capitolul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului.

Instanța de apel a ținut să specifice faptul că, pe parcursul judecării cauzei penale în prima instanță, condițiile examinării cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală au fost respectate pe deplin, cu atât mai mult nefiind admise și careva încălcări de ordin procedural la etapa dată, ceea ce determină caracterul legal și corect al actului judecătoresc de condamnare pronunțat în latura calificării juridice a acțiunilor inculpatului Musteața Toma.

Verificând în acest sens legalitatea sentinței contestate, instanța de apel a notat că nu poate reține o altă stare de fapt și cu atât mai mult o altă încadrare juridică a acțiunilor inculpatului Musteața Toma.

Cu referire la chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Musteața Toma, instanța de apel a atestat că prima instanță just și argumentat a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de apel a considerat că pedeapsa penală aplicată inculpatului a fost motivată, individualizată și aplicată în corespundere cu prevederile legale, iar careva temeiuri de a casa sentința în această parte nu au fost stabilite.

Instanța de apel a atestat că inculpatul Musteața Toma nu este la prima abatere de la legea penală, fiind anterior condamnat, pentru comiterea infracțiunii în domeniul circulației rutiere (sentința Judecătoriai Strășeni din 16.03.2017).

În acest sens, instanța de apel a reținut că inculpatul Musteața Toma fiind condamnat pentru comiterea infracțiunii în domeniul circulației rutiere și cunoscând cu certitudine că acțiunile sale și anume că este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu este deținător de permis de conducere, conștientizând că a consumat alcool a condus mijlocul de transport și a comis cu intenție directă infracțiunea imputată, ultimul fiind în perioada în care executa pedeapsa prevăzută de art. 65 Cod penal, în vigoare la data comiterii infracțiunii (în prezent, art. 65¹ Cod penal).

Cu referire la argumentele avocatul Aftenii M. precum că în cadrul ședinței de judecată, acuzatorul de stat a solicitat a-1 recunoaște vinovat pe Musteața Toma și de a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă în privința ultimului, instanța de apel a reținut că partea acuzării nu a luat în calcul faptul că inculpatul cu toate că era conștient de acțiunile sale, ultimul nu a făcut careva concluzii, având în vedere faptul că anterior în anul 2016, ulterior în anul 2017 a mai fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor similare, iar aplicarea față de acesta a celei mai blânde pedepse nu este echitabil și nici nu va duce la realizarea scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

În concluzie instanța de apel a conchis că la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului Musteața Toma instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, și anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață

ale familiei acestuia. Totodată, la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată - art. 264¹ alin. (4) Cod penal, așa cum au fost reduse prin aplicarea alin. (8), art. 364¹ Cod de procedură penală.

4. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul Druță Boris în numele inculpatului Musteața Toma, care a invocat drept temei pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 2) și pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu aplicarea unei pedepse non privative de libertate față de inculpat.

Invocând faptul că:

- fapta nu constituie o infracțiune deoarece din materialele cauzei este constatat că concentrație vaporilor de alcool în aerul expirai la momentul reținerii lui Musteața T.A., conform testării alcoolseopice "Drager 851 Oro. alcootest 6810" era de 0,01mg/l. Aplicând regulile de prelucrare a rezultatelor, conform regulamentului de măsurare (valoarea concentrației de alcool în aerul expirat ar fi 0,29mg/l) - eroarea se aplică în favoarea celui testat;

- instanțele nu au luat în considerație că Musteața Toma și-a recunoscut vinovățiași nu au analizat suficient ca să îi numească o pedeapsă contravențională, inculpatul căindu-se sincer de cele comise, regretând cele întâmplate;

- insuficient s-a individualizat aplicarea pedepsei față de Musteața Toma iar posibilitatea de aplicare față de el a unei pedepse cu suspendare, conform prevederilor art. 90 Cod penal, nici nu s-a pus în discuție;

- s-au neglijat cerințele art. 5. art. 13 CEDO;

- la examinarea cauzei s-au neglijat prevederile art. 6 paragraf 1 CEDO, instanța urmând să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluția.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat, invocând faptul că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelantului motivându-și just soluția adoptată. Cu referire la individualizarea pedepsei, constată că instanța de apel a aplicat pedeapsa în strictă conformitate cu prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 77, 79 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că, recurentul a indicat ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile și motivele invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor, or, la judecarea apelului declarat, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă în partea individualizării pedepsei în privința lui Musteața Toma în limitele sancțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului Musteața Toma, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de

reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității.

Colegiul penal consideră neîntemeiat argumentul recurentului precum că „*insuficient s-a individualizat aplicarea pedepsei față de Musteața Toma iar posibilitatea de aplicare față de el a unei pedepse cu suspendare, conform prevederilor art. 90 Cod penal, nici nu s-a pus în discuție*” în această ordine de idei este de menționat faptul că Musteața Toma prin sentința Judecătoriei Strășeni din 16.03.2017 a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal fiind condamnat la 8 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani (f.d. 39-41, Vol.I).

Astfel, având în vedere faptul că inculpatul Musteața Toma anterior a fost condamnat pentru aceeași infracțiune și nu a ales calea corijării comițând din nou o infracțiune similară, Colegiul penal consideră corectă și întemeiată concluzia instanțelor de fond cu privire la neaplicarea art. 90 Cod penal, or suspendarea condiționată a executării pedepsei în speța dată nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale.

Colegiul penal ține să menționeze faptul că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția Europeană a drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (cauza Scoppola vs Italia nr. 2, 17.09.2009).

Analizând materialele cauzei, se remarcă faptul că inculpatul Musteața Toma a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, întocmind în acest sens și un înscris (f.d. 81, Vol.I), având în vedere faptul că la examinarea cauzei atât prima instanță cât și instanța de apel au constatat că din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și că sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse, Colegiul penal nu identifică încălcarea art. 6 CEDO așa după cum a invocat recurentul, cauza fiind examinată cu respectarea tuturor principiilor.

Instanța de recurs nu acceptă motivul invocat în recurs cu privire la concentrația vaporilor în aerul expirat la momentul reținerii lui Musteața Toma de 0,01 mg/l (f.d. 138), căci conform rezultatului testării alcooscopice concentrația era de 0,31 mg/l (f.d. 7-9) care a fost inclus în rechizitoriu, iar faptele indicate în rechizitoriu au fost recunoscute de inculpat prin cererea (f.d. 81) prin care a solicitat împreună cu avocatul Afteni Marin examinarea cauzei în procedura prevăzută de art.

364¹ Cod de procedură penală, de unde rezultă că ei nu mai pot contesta vinovăția și calificarea faptei, dar numai individualizarea pedepsei.

Cu referire la argumentul recurentului precum că „*s-au neglijat cerințele art. 5, art. 13 CEDO*” Colegiul penal remarcă că acestea au fost invocate de recurent formal, fără a fi indicate prin ce anume s-au neglijat aceste cerințe.

Cu referire la eroarea de drept prevăzută la pct. 2) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocată de apărare, instanța de recurs ordinar îl consideră indicat formal și nefondat, or recurentul nu a specificat în ce fel instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală. Mai mult analizând conținutul deciziei contestate cât și sentința instanței de fond Colegiul penal conchide că cauza a fost examinată de către un complet de judecători format în baza prevederilor legale, cauza fiind examinată complet și obiectiv fără a exista careva dubii în această privință.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Druță Boris în numele inculpatului Musteața Toma, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 12 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Musteața Toma XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **20 februarie 2020**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor